

piše takó-le: Leta 1792. se je odločil Linhart sezidati si svoj dom. Seveda so bili njegovi pomočki le oskromni, zato je iskal tudi najcenejšega prostora, ki ga je bilo dobiti. Tak prostor je našel pod Gradom za starim streliščem, v sedanjih Strelških ulicah, zraven mestne pristave, v kateri, če se ne motim, spravljajo še sedaj kramarske lope. Ta prostor, danes stoji tam hiša št. 16., bil je prav brez vrednosti, strmo pobočje na vznožji ljubljanskega Gradu in ozek jezik zemlje med tem vznožjem in cesto, ki je pod Gradom držala proti Gruberjevemu prekopu. Ta svet, ki je meril 277 štirijaških sežnjev, bil je mesten, in Linhart je prosil, naj mu ga mesto podari, češ, da ni prav nič vreden, »ein öder Grund, ein Berggerippe, welches bisher nichts eingetragen hat«. Bil je tako slab, da še za pašo ni bil. Magistrat mu pritrdi, da svet res ni dosti vreden, a ga mu vender ne more prepustiti, ker namerja med vrtom dr. Kastelca in mestno pristavo napraviti živinski trg ter sezidati stanovanja in hleve. Samo veliki kupi zemlje v tistem kraji naj se še odpeljejo, pa se bode z delom pričelo kar takoj. Sicer pa magistrat, dejali so mestni očetje, ne sme oddati najmanjše stvarce brez javne dražbe, Linhart jim je odvrnil, da bode dražba brezuspešna — kdo li bi kaj dal za tak prostor? — Naposled je magistrat, seveda z dovoljenjem kresije, vzprejel Linhartovo ponudbo, da bo (Linhart namreč) plačeval od imenovanega prostora po 50 kr. davka na leto. Zgodilo se je to leta 1792. Podarjeni mu svet je Linhart zgradil ter naredil z velikim trdom iz njega vrt. Hišo zidati pa je začel leta 1795. Dozidanja ni dočakal; umrl je dné 14. julija 1795. leta, šele v 39. letu. (Linhart je zapustil več otrok. Sin Franc Anton Linhart, kresijski komisar, je bil leta 1811. povzdignjen v viteški stan. (Ad. Bäuerle: Was verdankt Oesterreich der beglückenden Regierung Sr. Majestät Franz I., Wien, 1837.) Dozidala pa je hišo njegova vdova Josipina še tisto leto, in magistrat ji je primeknil še nekoliko »pustega sveta«. Čez tri leta pa je vdova hišo prodala. Kupil jo je šentjakovski župnik Pinhak ter jo izpremenil v fabriko za vitrijol. (Mestni arhiv ljublj. fasc. 2.) — Na platnicah »Izvestij« so zabeleženi darovi deželnemu muzeju leta 1894., med njimi več listin iz 15. stoletja, katere je podaril župnik *Ivan Mesar* v Šmartinu pri Kranji iz svojega župnega arhiva, naposled pa čitamo zapisnik knjig in časopisov, ki jih je »Muzejsko društvo« prejelo v zameno.

Knjige za mladino in preprosto ljudstvo. V Giontinijevi knjigarni so nedavno izšle tri nove knjige za mladino in preprosto ljudstvo, in sicer drugi natisek *Freuenfeldovega* »Venčka pravljic in pripovedek« (cena 20 kr.), drugi zvezek *Kosijevega* »Šaljivega Jake« (cena 20 kr.) in poučna povest »V delu je rešitev«, hrvaški spisal *Davorin Trstenjak*, prosto poslovenil *Božidar Flegerič* (cena 30 kr.). Vse tri knjižice se odlikujejo po primerni vsebini in lepem, oglajenem jeziku, zato jih radi priporočamo.

Nemško-slovenska pravna terminologija, katero je uredil g. dr. *Janko Babnik*, izšla je v c. kr. dvorni in državni tiskarnici. Recenzijskega izvoda nismo prejeli; zato tudi ne moremo kaj poročati o nji; omenjamo pa, da je pravosodno ministerstvo izrečno priporočilo to terminologijo za rabo pri vseh oblastvih, ki uradujejo tudi v slovenskem jeziku.

Vodnik za Savinjske planine in najbližjo okolico. Spisala *Fr. Kocbek* in *M. Kos*. Izdalo in založilo »Slovensko planinsko društvo«. Cena 60 kr., po pošti 5 kr. več. — To je prva slovenska knjižica svoje vrste, katera je dobro došla vsem prijateljem prirode in slovenske zemlje. Knjižica nam podaja na 112 straneh osmerke zelo zanimljive podatke, katere sta z velikim trdom nabrala znana slovenska turista in pisatelja omenjene knjižice, gg. Kocbek in Kos. Ta knjižica je nov prikaz v slovenskem slovstvu, in hvaležni smo vrlému »Sl. pl. društvu«, da je izdalo to knjižico, za katero naj pridejo še